

Tokom minulog vikenda u Novom Bečeju, održan je stručni skup iniciran od strane Turističke organizacije opštine Novi Bečej i njenog direktora, gospodina Saše Dujina, na temu pravaca razvoja seoskog turizma. Uvodnu reč dao je Pavle Đukić, menadžer za domaće turističke proizvode Turističke organizacije Srbije, koji je istakao problem jasnog definisanja seoskog turizma i očekivanog doživljaja gostiju koji kreću na put ka nekoj seoskoj sredini.

- Smatram da je imidž odmora na selu vrlo pozitivan i da ga turisti otvoreno prihvataju, ali su istovremeno u nedoumici jer ne znaju tačno šta će, kada krenu putem seoskog turizma, dobiti. Naročito mi je zanimljivo značenje odrednice ETNO. Da li je to nešto što je narodno ili skup pridmeta sakupljenih iz dvorišta i nabacanih u nekoj kući? O tome turistički radnici posebno treba da razmišljaju i da u komunikaciji sa pružaocima usluga u svojim sredinama, pokušaju da naprave otklon da taj doživljaj usmere ka jednoj široj filozofiji življenja vezanoj za ruralnu sredinu koju odlikuju mir, opuštenost, proizvodnja ili blizina proizvodnje zdrave hrane i njene domaćinske pripreme (slow food), koja na trpezi ima jedinstven ukus. Naravno uz piće (vino, rakiju, pivo) koje će da prati gastronomski kolorit. To je po meni nešto što najčešće izdvaja tu vrstu odmora.

Međutim, turisti se ne zadovoljavaju samo hranom. Savremeni turista traži ukupnost doživljaja, učešća u nekim aktivnostima. Tražiti aktivnosti u ravnici izgleda nemoguće. Međutim, sam obilazak kulturnih sadržaja koji turistima stoje na raspolaganju, pešačenjem, vožnjom bicikla ili čamca, može se smatrati najpopularnijim vidovima rekreacije. Tek smo sa dolakom EvroVelo6, i širenjem drugih ruta po našoj zemlji, shvatili smo koliko je biciklizam značajan za turističku privredu. Slow adventure, je svetski trend koji podrazumeva doživljaj sredine sa punim kontaktom, odnosno uz kretanje sopstvenom energijom (pešačenjem, vožnjom bicikla i čamca), što ovom vidu turizma, s obzirom na uslove u novobečejskoj opštini koja obiluje šetačkim, biciklističkim stazama i vodom (reka Tisom, Stara Tisa, kanal DTD), daje pun smisao. Skroman broj vlasnika čamaca, kao i broj poklonika ovog načina doživljaja prirode, daju prostor za delovanje TO i nabavku određenog broja plovnih jedinica, koje ne moraju da budu mnogo skupe. Kada je konkretno Novi Bečej u pitanju ovako bi mogla da se ispriča slojevito banatska priča zasnovana na tradiciji - objasnio je gospodin Đukić.

Smatra da pozadinu seoskog turizma, bilo da se odnosi na Vojvodinu, užu Srbiju, njen planinski ili ravničarski deo, treba zasnivati na uslugama. Gospodin Đukić ističe pozitivan primer domaćice Etno kuće u Novom Bečeju, Kristine Ling Majer, koja je adaptirala svoje domaćinstvo u skladu sa specifičnom tražnjom i tako razvila svoju ponudu. Naime, Mađarska Vlada subvencionira školski turizam ka destinacijama koje država vidi kao svoju interesnu zonu. Ovo je domaćinstvo je vrlo lepo pronašlo svoju interesnu grupu i prilagodilo se tome, te predstavlja

zanimljiv model ekonomskog poslovanja.

Gospodin Đukić podvlači da nisu svi sposobni za bavljenje seoskim turizmom. Ono traži posvećenost, otvorenost, prirodni dar za bavljenje uslužnim delatnostima, te permanentnu spremnost prilagođavanju situaciji na tržištu.

- Upravo tražimo model kako možemo određene situacije da premostimo kako bi sposobni ljudi, oni koji imaju jasnu viziju da će tu uslugu prodati, ukoliko je ona kvalitetna i dobra, funkcionisali. Potražnja za kretanjem postoji. Da li će vlasnici seoskih domaćinstava svoju ponudu postaviti dovoljno vidljivo da oni koji traže, slično onome što nudite, primete i zainteresuju se, to je već ono sa čime se bore vlasnici, lokalne TO u promociji svoje opštine i TO Srbije. Samo povezano delovanje svih aktera u turizmu može dovesti do željenih rezultata, adekvatne ponude i zadovoljavajućeg broja turista - zaključio je Pavle Đukić.

